

Til § 6.

Lønreguleringsprocenten, der fastsættes for hvert Finansaar, skal efter Forslaget bestemmes af Summen af de foran omtalte 4 Udgiftsgrupper i det foregaaende Finansaar, sammenlignet med Summen af de samme 4 Udgiftsgrupper i Finansaaret 1920—21, alt under Forudsætning af uforandret Forbrug, idet Forbrugsmængderne — som foran omtalt — fastsættes een Gang for alle. Naar Finansaaret 1920—21 er nævnt som det, der skal danne Basis for Beregningerne, er det, fordi dette er det første Finansaar, for hvilket et prisstatistisk Materiale kan tilvejebringes paa den i Lovforslaget nævnte Maade. Det første Finansaar, for hvilket der kan beregnes Udgiftssum til Sammenligning med Udgiftssummen i 1920—21, er Finansaaret 1921—22, og da den Lønreguleringsprocent, der beregnes med Benyttelse af Udgiftssummerne for de to sidstnævnte Finansaar, først skal gælde for Finansaaret 1922—23, bliver det nødvendigt at lade Lønreguleringsprocenten for 1920—21 fastsætte paa særlig Maade (medens Lønreguleringsprocenten for 1921—22 naturligvis er bestemt umiddelbart som Forskellen mellem Basistallet og Tallet 100, eventuelt nedsat til det i Loven fastsatte Minimum). Idet man senere skal komme tilbage til dette Punkt, skal der først fremsættes nogle Bemærkninger om Beregningen af Lønreguleringsprocenten og den Forbindelse, der nødvendigvis maa være mellem Valget af Basistallet for denne og Normallønningernes Niveau.

Opstillingen af fuldt ud rationelle Regler for Lønregulering i Forhold til Prissvingningerne vanskeliggøres i Øjeblikket betydeligt derved, at Prisniveauet ligger saa ekstraordinært højt, og ved den Usikkerhed, der i saa Henseende raader endog med Hensyn til den nærmeste Fremtid. Dersom Priserne i Øjeblikket kunde betragtes som normale og saa nogenlunde i Ro, vilde det være naturligt at fastsætte Normallønningerne under Hensyn til det øjeblikkelige Prisforhold, saaledes at der slet ikke blev Brug for Lønreguleringsap-

paratet, før Leveomkostningerne var enten steget en Del op over de nuværende eller faldet en Del derunder. Man vilde da kunne sætte Summen af de 4 Udgiftsgrupper for 1920—21 lig 100 og beregne de tilsvarende Tal for de følgende Finansaar i Forhold hertil. Forskellen mellem de saaledes beregnede Forholdstal og Tallet 100 vilde da (efter eventuel Afrunding) kunne benyttes som Lønreguleringsprocent, og de Tillæg eller Fradrag, som fremkom paa denne Maade, vilde — naar undtages de højeste Lønninger — svare nogenlunde til Tjenestemændenes ved Prisstigningen eller Prisfaldet foranledigede Merudgift resp. Mindreudgift til det under de 4 Udgiftsgrupper hørende Forbrug. Men heraf følger, at hvis Normallønningerne fastsættes efter et Prisniveau, der er lavere end det, der er gældende i 1920—21, maa man ved Beregningen af Lønreguleringsprocenten sætte Summen for de 4 Udgiftsgrupper lig et Tal, der ligger lige saa mange Procent over 100, som det Prisniveau, hvorefter Normallønningerne fastsættes, ligger under Prisniveauet i 1920—21. Til Anskueliggørelse heraf skal anføres et Par Regneksempler.

En Tjenestemandsfamilie med 3 000 Kr. Indtægt i 1916 anvendte i dette Aar til Føde, Beklædning, Brændsel og Lys samt Bolig ca. 2 000 Kr.

For at give et Billede af, hvorledes Systemet med Lønregulering vil virke, kan man tænke sig, at Udgiftssummen for disse 4 Udgiftsgrupper efter Priserne i 1919—20 vilde udgøre 2600 Kr., at Summen derefter stiger med 100 Kr. aarlig indtil 1923—24 og derefter atter aftager med 100 Kr. aarlig. For Finansaaret 1920—21 faar man da Udgiftssummen 2 700 Kr., som bliver Basis for Beregningen af de følgende Aars Lønreguleringsprocenter.

For 1921—22 er Udgiftssummen 2 800 Kr. Hvis man nu i Loven bestemte, at Udgiftssummen for 1920—21 ved Beregningen af Lønreguleringsprocenten skal sættes lig 150, vilde man for 1921—22 faa:

$$2\ 800 \times 150 : 2\ 700 = 156$$

Ved Afrunding nedad til det nærmeste